

מדינת ישראל
הכנסת

ש.פ.

פרוטוקול מס' 38 / ג'

מישיבת ועדת הסירותים הציבוריים, שהתקיימה
ביום ג', כ"ה באב תשי"ד - 24.8.54, בטעה
.8.45

נוכחיו:
א. אלטמן - היו"ר
ז. טברסקי
ש. כפרית
ב. כצנלסון
י. ניצני
ד. נצר

מנומנים:

ד"ר ז. ניסל (מגן-דוד-אדום ירושלים.
ח. וויגולק)
ד"ר קלזמר - לסכת הבריאות המחוזית ירושלים
ד"ר פונביאנסקי - מטעם מגן-דוד-אדום
ד"ר קוט - יו"ר הועד הארצי של מגן-דוד-אדום.

יהושע לקר - בית-שמש
צבי שמיר - בית שמש
סמואל שוט - הרי חברון
אברהם אפרתי - אבן העזר
דוד סמיט - הרי חברון
מרדכי סיידוף - הרי חברון.

סדר-היום: פניית המועצות האזוריות בהרי חברון ופרוודור
ירושלים על הקמת תחנת מגן-דוד-אדום ביסובים אלה.

אני פותח את הישיבה.

היו"ר א. אלטמן:

אנו הזמנו את יושבי ראש המועצות האזוריות
בהרי חברון, בית סמס, המועצות של פרוזדור ירוסלים, בהתאם לבקשתם,
בקשר עם הסירות של מגן-דוד אדום בפרוזדור. לישובים אלה יש כל מיני
טענות ודרישות, ולכן בקטנו את נציגי הכריאות ונציגי מגן-דוד-אדום
להסתתף בישיבה זו, על מנת שבסמס ובנדרד עם כל הצדדים הנוגעים בדבר,
את הסאלה הנדונה.

אני מבקש את נציגי הישובים לומר לנו

מה בפיהם.

הנושע לקרי:

לפני כ-4 חדשים פנה באמצעות הממונה
על פרוזדור ירוסלים, אשר רוב רובו מיושב
ע"י עולים חדשים - הממונה על מחוז ירוסלים - בתכנית להקמת מגן-דוד-
אדום בבית-סמס. באשר ל תחנה זו שהיתה קיימת עד כה, לא יכולה לסאת
הלאה מבחינה תקציבית. היו ישיבות רבות אצל הממונה על המחוז בקשר
לכך, ולא באנו לידי תוצאה מסמית, והסירות של מגן-דוד-אדום מאז
ועד היום הזה חדל להתקיים.

אנו אמנם הצבענו על מקרים רציניים שהיו,
והיו לא מקרה אחד ולא שנים; אלה היו מקרים רציניים שקרו כתוצאה
מחוסר סירות זה. כולנו בדעה שסירות זה הוא חיוני ורצוי שיהיה.
לא מצאנו טום ורך אחרת, אלא זו - לפנות אליכם ולומר את דברינו.
אנו נדרשים להסתתף ב-1000 לירות בערך לשנה. וטום מועצה לא מצאה את
הכסף הדרוש הזה על מנת לכסות את התקציב הזה. 1000 לירות נדרשת
לטלם כל מועצה ומועצה.

סמאל טום:

ברצוני להדגיש, כי הפתרון לחידוש הסירות
של מגן-דוד-אדום באיזור זה, הוא הסתתפות
של כ-1000 לירות לרשות מקומית. אני רוצה לציין גם, כי לאור הנסיון
שהיה לנו, הסירות הזה היה מאד בלתי-יעיל. המרחקים בין הישובים
הם מרחקים למדי; כ-70-80 ק"מ מירוסלים. היו עובדות כ-4-5 שעות
עד אשר אמבולנס של מגן-דוד-אדום היה מגיע למקום המקרה.

ברצוני לציין בקודה אחרת: ישעבים אלה
אשר אנו מייצגים כאן, מורכבים מעולים חדשים שזה עתה באו. ואתם ודאי
יודעים מה מצב הישובים הללו. עד לפני זמן מה היו עזיבות, ובכלל
לא היתה יציבות במקומות אלה, יתכן והיום ישנה איזו שהיא יציבות.
בכפר בסדים, למשל, קרה מקרה שאשה עמדה ללדת, ובדרך היא ילדה את הולד
מת, או מקרה של הכסת נחס וכו'. בני הישובים האלה מקורטרים עד מאד,
ואם עזרה כזו לא תושט, הרי תהיינה עזיבות.

מאבן-העזר קשה לשכנר מובית, מטום שלא כל
מובית מוכנה להגיע לטם; יוצא איפוא, שמקום זה מנותק לחלוטין.

ד"ר ניסל:

ברצוני להסביר, קודם כל, את הצד המוסרי
של הבעיה: אם מגן-דוד-אדום סירת עד לפני
זמן מה את הפרוזדור מתוך הכרת חסיבות המקום הזה ומתוך הכרה ברורה
שכל דבר סמוסיף לחזק את המוראל של מקומות עליה חדשים, הרי חשוב הוא
לא רק למקום הזה אלא לכלל הציבור. אנו הפסקנו את הסירות, לא מתוך
רצון, וגם לא מתוך שלות בפס, אלא מפני שהמים הגיעו לא רק עד בפס
כי אם מעל לראש. הסירות בפרוזדור ירוסלים, כמו כל הסירות האחרים,
התקיים בהפסדים עצומים.

הזכירו פה, כי היה מ"מ לפני 3-4 חדשים.
מ"מ התחיל, למעשה, לפני 4 חדשים באופן רציני מאד; לאחר שכל הגורמים
ראו כי סירות זה בפס, התחילו לחוץ.

ברצוני להדגיש דבר נוסף: מגן-דוד-אדם בכל מקום בארץ מטלא בחלקו סירותים, אשר בכל העולם התרבותי, סירותים אלה מוטלים על הרשויות המוניציפליות, כמו: עיריות, מועצות איזוריות, מועצות מקומיות וכו'. אמנם בכל העולם חסם בותנים סירותים, בותנים גם סירותים נוספים אחרים, אבל הסירות הבסיסי הוא סירות עירוני, לו העיריות והרשויות המקומיות היו דואגות לכל הסירותים, היה עולה להם פי שנים ופי שלס.

התנדבות בכסף, בעבודה, בתרומות דם ועוד, - שום עיריה לא יכולה לגייס כל זה, אלא מגן-דוד-אדם. מה שהיום דורשים מהרשויות המקומיות בכל רחבי הארץ היא, השתתפות בתקציב במידה כזו שיהלום את הסירות ולאפשר לקיים את הסירות מבלי שיהיו ליקויים וצינניים, אינני אומר ליקויים במאת האחוזים, אך גם לא בעשרה אחוזים ואף לא באפס אחוזים.

הייתי מבקש לא לעשות הסוואות, כמה דקות זו בותנת וכמה דקות זו בותנת. מסום טראסית, אנו דורשים מכל דקות מוניציפלית בארץ, וגם פה זו רק תוספת למה שאנחנו טקיימים, כלומר - כסוי הגרעון. איננו יכולים להוסיף על חובותינו חובות נוספים. הגענו לידי כך שבליט ברירה, פטרנו מספר עובדים כדי להאזר במסגרת ההכנסות שלנו, וכתוצאה מכך פגענו גם בפרוזדור ירושלים.

מבקש לתקן טעות קטנה: זה טבל מועצה נדרשת לשלם 1000 ל"י, בו בזמן שעיריית ירושלים נדרשת לשלם 6000 לירות, הרי נוסף לסכום זה שאנו דורשים מהעיריה אנו טקיימים מהתושבים הירושלמים עוד 30,000 לירות לשנה; וזהו האחוז הגבוה ביותר של אילו שהיא השתתפות בכל הארץ. יוצא איפוא שאנו מקבלים מתושבי ירושלים 36,500 לירות. כסובן, זה מטמטע אחרת. אולם, לענין זה יש ויכוח עד ומלחמה חריפה, מסום שאנו רוצים להגיע להשתתפות של 50 אלף לירות.

היו הצעות טובות, שאיננו רוצה לפרט אותן, אולם הצעה אחת היתה כזו: להגדיל את התמיכות למגן-דוד-אדם ירושלים על מנת שהסירות יהיה יעיל; הצעה אחרת היתה: להקים תחנה בפרדת בבית-טטט, תחת פקוח ירושלים. אולם, לפי בסיון טד מהעבר, דרשנו מראש להקים תחנה עם שני אמבולנסים, שני נהגים, ציוד מלא וכו', וזאת בהתחשב עם ההיקף הגדול של הפרוזדור, על מנת שהעזרה הראשונה תוגס במקום. הצעה זו לא נתקבלה עקב ההוצאות הגדולות הכרוכות בזה, ובסקוסה נתקבלה הצעה, להקים תחנה זמנית לבסיון, עם אמבולנס אחד ונהג אחד. ואשר שני דברים: א) תחנה זו לא תוכל לשרת מועצות אשר מקום הפיינוי שלהם הוא לערבה ולכוון רחובות; ב) בתוך הפרוזדור יש סקטור טקסה לשרת אותן. כל הסקטור הזה הוא סירותים העיר לבנה-הילן, טעלה-החמסה וכו', והקו מסריט עד לבית-טטט, - כל אלה קשה להסיגם מהר-טוב. הרי אם בהר-טוב ישנו אמבולנס אחד, אזי הקשיים יהיו עצומים.

והיתה הצעה אחרונה, כעין פתרון של פטרה זמנית והיא - להקציב סכום של 700 לירות טדי חודש בחודש, בסכום זה כלולה השתתפותנו בסכום של 100 לירות לחודש, וזאת על מנת להקים תחנה עם נהג אחד ואמבולנס אחד, בהר טוב, וחלק מהתקציב ילך בטביל נהג נוסף, כדי שיטלא בטקרה הצורך, את הסירות בהר-טוב עצמה. אולם, גם הצעה זו לא הוצאה לפועל.

ה. וויבולק: כל הפיינוי של תושבי העיר לא יהיה לעיר, אלא לשפלה. כל הבטיובות שלנו להקים יחידה שתבדנת, שתעבור קורס - כל הבטיובות נכסלו. הטיפול היה נמרץ ביותר, ואכן ד"ר קוט ב-23/9 נפגש עם ד"ר בירן, הסמונה על הסחוז, ולאחר הדיון אשר ד"ר בירן: אם המועצות לא היו מעונינות, מה אני יכול לעשות.

מבחינת סירות הפרוזדור, היה בדעתנו להקים סירות מיוחד עם מתנדבים בכל ישוב וישוב. לדאבוננו, כאמור, כל נסיון להקים מתנדבים במקום היה לטוא; לא הצלחנו ונסיון זה נכשל.

אם אנו נבטח לסכם, הרי בכל שנה היה לנו גרעון בגלל הסירותים בפרוזדור. זה 1/5 נתנו שני נהגים וע"י כך הסכנו 500 לירות, לדלק - 900 לירות - הסכון מהוצאות.

באנו בדברים עם מוסדות הסעד, ובקטנו סיקציון סטהו לתחנה זו, אך הם ענו כי הם אינם יכולים לטפל בזה מאחר שהם מטפלים במקרים סוציאליים.

למעשה אני רואה פתרון אחד ויחיד והוא - לקחת את הפרוזדור כולו, שיהיה גוף אחד, ולקים תחנה אם לא בנית-סטט או במקום מתאים יותר, לארגן מתנדבים בכל מקום ומקום סמטיבי. אציין מקרה שקרה בשנת 1950, בקרה באופן דחוף אמבולנס להגיש עזרה למספר פצועים, וכשהגיע האמבולנס למקום ראינו שכל הפצועים היו חבוטים, וזה נעשה ע"י ילד בן 15. אלה היו חביטות בטן, והוא חבט להפליא.

לדעתי, אם לא נארגן את כל היטובים סמטיבי, הרי לכל העזרה הראשונה לא יהיה ערך.

ט. כפרית:

(א) האם קיים מחסור באמבולנסים?

(ב) מהו התקציב הכולל אשר דרוש לבעיית האמבולנסים? ומהו הסכום המינימלי בשביל החזקה אמבולנס במקום?

ז'. טברסקי:

(א) מה הם התפקידים של מגן-דוד-אדם שאינם מבחינת תפקידו?

(ב) האם התקציב של מגן-דוד-אדם הוא ארצי, וכיצד הוא מחלק במקומות הגושלים?

(ג) מהי העזרה הניתנת היום לפרוזדור? האם ישנה היענות, ואם כן - מה היא?

ב. כצנלסון:

הייתי בבקור בפרוזדור ירושלים והייתה לי האפשרות לראות מקרוב את הנעשה שם. היר. הלונות רבות וציון עובדות מרות. נאמר לי גם שעל העברת ירלדת מסלמים אנשי המקום 10 לירות על חשבונם הם. אודה שבסראיתי את הפרוזדור והמקומות הנידחים, תארחי לעצמי את המקרים שעלולים להיות רציניים.

ראיתי בבית-סטט מרכז גרער, והנורע מסתף פעולה בכל הסטחים, נראה לי שאח הנורע הזה עם המדריכים אפשר לסתף בפעולה עצומה; כמו כן נראה לי כי אפשר לסתף את האוכלוסיה בהוצאות לדעתי, אם הם יכולים לסלם 10 לירות בשביל העברת חולה, אולי יהיה מן הנכון לסתפם בסכום לא גדול.

אשר לעיריית ירושלים, הייתי רוצה לקבל מספרים; אם היתה השתתפות העירייה בסניף הקודמות, ויש ישנה גם השתתפות ממסלתית מטעם משרד הבריאות וכו'.

ז' . טברסקי :
אנו מדברים על הפרוודור; אולם שמעתי
מצב דומה לזה גם בנגב, שלא נרתנים
אמבולנסים וכו'. רצייתי לשמוע גם בענין זה.

ז' . ניצני :
שמענו שאורגנו קורסים מטעם מגן-דרד-אדם
וכי כולם נכסלו. האם היתה לכם מחשבה
לארגן קורסים באופן צבאי, כלומר לארגן את הקורסים של מגן-דרד-אדם
ע"י חיוב צבאי?

הי"ר א. אלטמן :
שמענו על המצב כי יש צורך בעזרה ראשונה,
והעזרה אינה ניתנה. הרויכוח איננו על
חוסר רצון אלא על חוסר אפשרות. האם לדעתכם קיימת איזו שהיא
אפשרות של מתן עזרה ע"י גורמים, רבזה היתה נפתרה הכעיה; ואם כן -
מי הם לדעתכם גורמים אלה?

ד"ר קוט :
מגן-דרד-אדם הוא אגודה של מתנדבות; הוא
איננו מוסד להגשת עזרה כלכד, ולכן חסיבותו
היא כזה סיחד עם שירותו של המגן-דרד-אדם. העזרה המוגשת לארגון,
עזרה הדדית. כזה אנו רואים את עיקר העזרה שלנו. העזרה ההדדית
המרגשת היא, הן בכסף, הן באנשים והן בדם.

לנו חשוב בפרוודור ירושלים הארגון של
הארכילוסיה סם בעזרה הדדית. ירושלים יכולה להגיש עזרה לכית-סמט
אולם אין זו הסאלה, אלא כית-סמט צריכה להגיש עזרה לעצמה ולסביבתה.

רצינו להכניס את העולים החדשים לפעולה זו.
הצורך והקריאה להתנדבות מגיעה אליהם. ואכן אנו ניסינו בדברים טובות
להגיע ליטובים חדשים אלה ולארגן אותם. ועובדה היא שהקימונו מגן-
דרד-אדם בלוד ומלה מגדל-אסקלון, כאר-טבע; וכיטובים האלה נקטנו
בדרך אחרת, כל אמרנו, יש להרגיל קודם כל את הארכילוסיה שהאמבולנס
דרוש להם, מסום שאלה היוטבים שם לא השתמשו מקודם באמבולנסים.
כומלה ולוד החזקנו אמבולנס במשך שנתיים על הסבוננו. וכשהגענו
לנקודה הרצויה, הרצאנו את האמבולנס, אז הם אמרו לא ייחכן להסאר
כלי אמבולנס. וכיום הם מחזיקים על חשבונם את המחנה, הוא הדין
לגבי כל אלה שהזכרתי כאן, - כולם מחזיקים על חשבונם הם.

לבן נראה טייט לארגן את פרוודור ירושלים.
ירושלים לא היתה יכולה להמסין להגיש עזרה, לא מהוד אי-רצון כי אם
מתוך זה שלא יכלה להתזיק בגרענות. לפני שנתיים פרצה שכיחה, ואף
הסנה עמדה לפרוע שכיחה וממט כרגע האחרון מנענו אותה. עובדה היא
סירושלים מקיימת בקוטי את עצמה מסום שהיא אינה מקבלת טוב חמיכה
מאורגנת. העיריה מצליחה לגייס מחוטביה סכום נכבד למדי - 30 אלף
לירות לסנה.

אמרנו כי זה שנה - שנה וחצי - מתנהל
מו"ט עם הממונה על מחוז ירושלים ועם הגורמים האחרים, בחיובם הסוכנות
היהודית - והסוכנות לא הגיכה בחיוב על כך. איני יודעת את הסיבה
אולם זאת אדע, כי הארכילוסיה היתה כאילו מוכנה לעשות מסהו. היתה
לנו שכימה כספית, ונדמה שהנה תוסכם מסהו, אך לא נגמר ולא כלום.

אמרנו כי מגן-דרד-אדם מוכן לתת: א) ציוד
ראשון; ב) הסחתפוח באמבולנד; ג) הרכה אנטיים; ד) הסחתפוח כהתזקה
במשך תקופה של שנה - בחנאי שהיטובים רוצים כזה; ומחובם ימנו ועדה
ציבורית, תגייס מתנדבים ללמד עזרת ראשונה, ובכלל הם יהיו אחראים
לענין.

מצד מגן-דרד-אדם היתה במקרה זה גישה
מיוחדת לענין, היה רצון אקטיבי לעשות זאת. ואכן נפגסנו עם מר בירן,
ורצינו להגיע אותו לסיים את הענין. וכיום, אנו מחכים לקריאתכם.

בשנת 1954 חשבונו לארגון ארבע נקודות מגן-
דוד-אדם שתי נקודות בנגב אחת בהר-טוב ואחת בעמק בית-שאן. בנקודה
אחת קבלו אמבולנס; בנקודה אחרת - לא גמדנו את המר"מ ולא הגענו
לידי-סדרה. עם בית-שאן, אנו עדיין נמצאים במר"מ. וטוב פעם הבטחנו
להם השתתפות באמבולנס, הדרכת אנשים, ציוד ראשון, ושהארכיוסיה תעשה
הכל כדי שתהיה אחראית.

ט. כפריה: מהו התקציב הנדרש מהיטוב?

ד"ר קוט: התקציב הנדרש מבית-טמט הוא 700 לירות
לחודש, 2500 לירות השתתפות באמבולנס,
ומגן-דוד-אדם מוכן לתת השתתפות של 100 לירות.

מגן-דוד-אדם צריך לצייד את התחנה בציוד
ראשון, וזה גם כן מתבטא ב-1000 לירות. כן הוא חייב לתת מדריכים.
מגן-דוד-אדם צריך את האנשים וגיט עזרה ראשונה במקרה הצורך.
מגן-דוד-אדם מקבל במקומות השתתפות המועצות המקומיות או העיריות,
מה שלדעתנו השתתפות זו אינה מספיקה. מגן-דוד-אדם עוסק בהעברת
חולים מסיבה הומניטרית.

אנו רואים באמבולנס כללי, סירות של
מתנדבים; זהו סירות עירוני ככל המקומות ומחובת העיריה לסאת בהוצאות
אלה. איננו יכולים להגיע למבואות-ביתר תמורה טילינג או סני טילינגים,
אלא זאת המועצה יכולה לעשות. היא צריכה לגייס את הכספים מהחוטבים,
במקומות אלה איננו יכולים לגייס כסף בפי שמגייסים בעיר.

מטרה הבריאות מסתתף במגן-דוד-אדם בסכום
של 50 אלף לירות לשנה. סכום זה נחשב בשנת 1951, 1952, 1953, 1954.
כסירות זה אנו מחזיקים סירותי דם. סירות כזה עולה לנו 60 אלף ל"י.
עד מחצית שנת 1954, הגשנו 1200 מנות דם לחודש. אנו מחלקים מנות דם
כחינת, ואנו עושים זה בעזרת מתנדבים.

ברצוני לציין כי איננו יכולים לשלוח
מתנדבים לנקודות ספר, מטרת שהמתנדבים לא יכולים להגיע למקומות
נידחים ולחזור מסה; אם נעשה זאת, פירוט הדבר שאנו נחזיק מדריכים
ככסף.

אין לנו אפשרות להחזיק עתודאים במקומות
שלא קיים הג"א.

חושבני כי מצד מגן-דוד-אדם נעשה הכל
ומוכן לעשות הכל כדי לקבל את הסירות בפרוזדור ירושלים, ויראה
ברכה אם פגישה זו תעזור לפתיחת התחנה.

ט. כפריה: ברצוני לדעת אם הסכום של 2500 לירות הוא
תשלום חד-פעמי; (חשובה: כן). זאת אומרת,
שיט צורך בסכום של 10 אלפים לירות לשנה ראשונה.

ד"ר מברסקי: ברצוני לדעת, כיצד מארגנים את הכספים.

אני גם רואה שטמים את הדגש על הנשים;
הייתי רוצה לטמוע משהו בטטה זה.

ב. כצנלסון: בעקבות דבריו של ד"ר קוט; אתם נותנים
את מנות הדם ללא תשלום. עד כמה שידוע
לי, בבתי-החולים הציבוריים, עם כניסת החולה, דורשים ממנו סכום של

20 לירות. סכום זה יהיה מופקד בבית-החולים, והיה אם החולה יהיה זקוק לעירוי דם, הרי ישתמשו בכסף זה, ואם לאו - סכום זה יוחזר לחולה. על כל פנים, עם כניסת החולה לבית-החולים, הוא נדרש לסלם. מצב זה קיים כ"הדסה".

מר יהושע לקר:

ברצוני להוסיף כמה מלים לגבי אפשרויותנו הכספיות, וזאת לאחר ששמענו מו"ר קוט מה סנדרס מהם. בבית-טמס יש 400 מטפחות, אשר 300 מהן נמצאות עוד בפחונים. עד היום הם נמצאים במצב ירור זה מסוג שהם צריכים להפקיד 100 לירות כדי להכנס לשיכון. אינני יכול להצביע על 10 מטפחות שהן מבוססות מבחינה כלכלית. אציין רק זאת, כי בבית-הרוסת "טמסון" לא עובדים יותר מ-10 אנשים.

בסנת קירמה הסני לא הצליחה לגבות המועצה אף מיל אחד. החסלות היחידים אשר הועברו את התושבים לסלם היה זה בעד מים, ופעמים רבות הפסיקו "מקורות" את המים. דרב רובם של התושבים וכיחוד החינוכות חיים על בצל ולחם. אני שואל אתכם, כיצד אני יכול לברוא בלדיטה כספית בעד מגן-דרוד-אדם?

אשה עמדה ללדת, הועקנו את מגן-דרוד-אדם והוא לא בא, הביאו "מילדת", וברור שהרד נולד מת.

ברצוני לנסות להציע, קיים מפעל "הפיס" אולי אותו אפשר להניע להסתתף? (זו. ככרסקי: מפעל "הפיס" הוא בטכיל הקמת בתי-חולים).

אם אפריס 100-200 לירות, הרי אפריס סכום זה מסעיפים אחרים.

ארגון התושבים: אצלנו קיים מרכז נרעד וכו מאורגנים 200 נערים ונערות בני 17-16 שנה. יש להם מדריכים. מרכז זה נמצא בפיקוחו היסוד של משרד החינוך. מרכז זה הצליח. ואכן אנו יכולים לקבל עזרה רבה מסם.

מר שמואל סומ:

בסמעה כאן נמצא מגן-דרוד-אדם שכאילו אין לנו הבנה בטמס זה. לא כן הוא הדבר. אני יודע מקרים הפוכים, שמגן-דרוד-אדם שלח אמכולנס - וזה היה בחקרפת החורף - האמכולנס שקע כרוץ, ונסלח אמכולנס שני.

אנו מקווים כי יחד עם ועדת הסירותים הציבוריים נוכל למצוא פתרון לבעיה זו. הסירות של מגן-דרוד-אדם הוא חיוני, וסירות זה צריך להנתן בכל הארץ. לדעתי, אם מגן-דרוד-אדם הגיע למצב כזה עליו להפסיק באופן חלקי או להפסיק את סירותו גם בירושלים; מסוג סבירוסלים הנזקקים לסירות מגן-דרוד-אדם יכולים להסתמס במרניות, וחוסני ירוסלים לא יסלמו 10 ל"י בעד הוכלת פצוע במרנית, כפי שאנו נסלמים.

אני מציע כי אם אין סום אפשרות לפתור את הבעיה הזו, אזי יש להפסיק סירות על רוגני של מגן-דרוד-אדם. לדעתי, זאת צריכה להיות המחשבה שלנו.

מרדכי סיידוף:

עד לפני 4 חדשים היה מגיע מגן-דרוד-אדם עד נס-הרים. ובמסך הזמן הזה ססירות זה איננו מגיע אלינו, אז גם המרניות אינן מגיעות אם איננו מבטיחים להם את הסכום של 17.5 ל"י. דרב הנסום ילדו בכפר. וכתוצאה מכך יש תמותה והמטורה טוענת שיש תמותה בקרב החינוכות שלנו. אנו עונים: הנה, עלבדה היא שמגן-דרוד-אדם לא מגיע עדנו.

לפני שבועיים ימים, עלתה עגלה על בני והוא נפצע. המקרה קרה בטעה 6.30 בערב. מלפנו והועקנו את מגן-דרוד-אדם

והוא לא בא; היינו מוכנים לשלם איזה סכום שאדרש אולם הוא לא בא. פנינו למטרה והיא הסיכה פנינו ריקם; פנינו למטמך הגבולות, ולאחר צעקה ותוכחה הרעבר בני בטעה 4 לפנות בוקר ל"הדסה".

המפר שלנו נמצא על הגבול, יש מסתננים, והסכנה אורכת לחושבי הכפר ככל רגע.

הנה נפצעו שני אנשים, נפצעו קשה. מה היה עלינו לעשות? אנו עוליה חדשים תושבי ישובי ספר אלה. מה יש ביכולתנו לעשות אם לא לעזוב את הכפר? מ-30 משפחות נשארו 30 ואני כמות שכעוד טכוע-טכועים יישארו 15. לא ניתנת שום עזרה לישובים אלה, אף לא במובן כספי.

היר"ר א. אלטמן: המצב בו נחונים שני הצדדים ברור לנו כהחלט. כן ידועים לנו מצב הישובים האלה; אלה הם ישובי ספר בלתי-מבוססים, מיושבים ע"י עוליה חדשים ומצבם איננו יציב.

לדעתי אין טעם להתרוכח מה כל צד מוכן לעשות מבלי לפתור את הבעיה. אנקט מכל אלה טבקטו את רשות הדיבור להתרכז בדבריהם ויצביעו על הגורמים שיכולים באמת לעזור. תגידו לנו מה הם הגורמים שבאים בחשבון, ואנו נעזור לכם בזה.

במובן שיש הבדל בין ישוב שמאובלס היטב מבוסס וכו' לבין נקודות מרוחקות אלה כמו ישובי הספר. לא יתכן להטאירם במצב זה כמי שהם נחונים בו בעת.

ד"ר קלזמר: מובן שההתנדבות של האוכלוסיה היא הכרחית, אולם בגבול מסויים. גם המעברות מוכנות להסתתף. יתכן שיש לבוא, וצריך לבוא בדברים עם קופ"ח שסתתף בהוצאות. באופן אחר שהאוכלוסיה מבוטחת ואכן האמבולנס מעביר 30% של מקרי העברה הם חברי קופ"ח. מוכן מאליו שזה צריך לכלול את ההעברה לבי"ח. הרי לא יתכן לדרוש השתתפות של 17 לירות מתושב ספר בו בזמן שעולה בעיר 4 לירות העברה לבי"ח.

נדמה לי שדמי גביית הכספים מחברות בטוח אינם מכניסים כספים. אולי הכנסת יכולה לעזור כדי למצוץ דרך לקביעת העריף אחיד של העברת חולה.

היר"ר א. אלטמן: שמענו כאן שמשרד הבריאות מסתתף בסכום של 50 אלף לירות לשנה במגן-דוד-אדם. האם אי-אפשר להגדיל סכום זה בכדי לקרב את האפשרות לפתור את הבעיה הזו?

ד"ר פוניאנסקי: על הקשיים של מגן-דוד-אדם איננו רוצה לדבר. אנו ראינו את הדבר הזה מראש והתביעה להגדלת התמיכה בטעה שפנינו למשרד הבריאות ודרשנו את הגדלת ההקצבה.

את סירות מגן-דוד-אדם חלקנו לסנים; סירותי דם והדרכה. ציינו כפ מחובתנו להבטיח סירותים במקומות נחשלים. ואכן הלכנו בקו זה - הגדלת ההקצבה בעיר וחלק לפתיחת סניף במקומות נחשלים ועובדה היא שפירטנו את המקומות בהם רצינו לפתוח סם סניפים. ידענו שכן יהיו מצב הדברים, ולכן ציינו ואמרנו שמקומות אלה ואלה חייבים לקבל סירות.

הדרך הראשונה היא הגדלת ההקצבה של משרד הבריאות שתבענו אותה בזמנו, ואמרנו כי אין לנו מקור אחר. הסוכנות התחייבה לפחות דבר אחד: הבטחת מבנה להחזקת התחנה. אולם מה הרצף?

- הרצעה חרוכה אשר כדי לספצה צריך היה להסקיץ כ-2000 לירות. רבזה הסוכנות סיימה את מלאכתה.

ח. ריגוליק: לדעתי בית-טמט אינה יכולה לטמט את כל היטובים שבסביבה. ואחם מכירים את אנשי האטובים האלה, - הם מפחדים לצאת מפתח ביתם.

(ב) אני רואה את הסוכנות כראש וראשונה שיכולה להשתתף אח"כ את משרד הפנים, משרד הבריאות, המועצות קר"ח ובמרח לאומי. לדעתי, אפשר יהיה להעביר למועצות סכום מסויים.

(ג) ענין המוניות: אל תשכחו דבר אחד: מוניות אינה מוכנה להעביר חולה מפני החשש של לכלוך המונית וכו'.

דרד סמיט: אני נמצא באזור הרי חברון מאז פתוח המקום בכלל. אין שם שאלת החנדבות.

אם תעמיד את התושבים של אזור הרי חברון בפני ברירה: מה הם מעדיפים לתת כסף או דם? הרי דם יש להם קצת ויהיו מוכנים לתת, ואילו כסף - פלוט אין להם פרוטה. אפשר להפוך דם בכסף.

אשר להערה שנאמרה כאן - פחד התושבים, ברצוני להעיר, כי אינני יודע אם זה לכבוד אותו אדם שאמר דברים אלה, אם היה קליט פחד כזה בקרב התושבים, כי אז לא היו יושבים שם, בנס-הרים ועוד. (ד"ר קוט: צדקת).

מר אברהם אפרתי: המועצות בפרוזדור, פרט להרי יהודה, הן מועצות חדשות, רק שנה של קיום.

ד"ר קוט ציין, בין יחד דבריה, כי ברמלה ולוד ועוד, החזיקו את שירות מגן-דוד-אדם על השכונות, ולעבור שנתיים הרצואו עצמם וההחזקה הוטלה על תושבי המקום. וכאן ברצוני להעיר דבר אחד, שנקודות ספר אלה אינן דומות לרמלה ולוד ועוד, כי אם התושב בנקודות אלה מקבל 12 ימי עבודה דחק לחודש, הרי אותו תושב נעשה מאושר, ומתוך שכרו זה אנו גורבים מסים. אם אנו נדרוש עוד 700 או 1000 לירות לטנה פירוש הדבר שאני מטיל על העובד עוד כמה ימי עבודה מה שאין לי לתת לו. בעיר זה יוצא 5 גרוש השתחפרת העיריה לנפש, ואילו אצלנו זה יוצא בין חצי לירה ללירה לנפש לטנה, וזאת בהתאם למספר התושבים.

בפנותנו לרועדת השירותים כדוגמתנו הייתה למצוא איזו מסגרת ארצית לבעיה זו. במשרד הפנים אשר לייסדה יוצא 1,5 גרוש לנפש; אולם עובדה היא שהעברת חולה עולה אצלנו 17 לירות.

אנו מקופחים בעניני עבודה; הנסיעות עולות ביוקר רב; מים אנו משלמים יותר וכו'. אני רוצה לשאול: כאן הציעו לנו תקציב של 700 לירות לחודש להחזקת תחנת מגן-דוד-אדם. האם אנו חייבים להתחיל בגדולות? או מוטב שנחיל בצמצום - אמכולנס אחד נהג אחד; הנהג באמת יעבוד בתנאים קשים, - שם כולם עובדים בתנאים קשים מוטב כך מאשר בלא כלום.

הסוכנות אמנם הציעה אז הקמת סעיף לחחנה. זה מיותר, כי במועצה האזורית אבן-העזר יש חדר אחד בצריף, ואותו אפשר להקין למטרה זו.

אם ניקח ממוצע 500 לירות תיקונים כאמכולנס העברות בין כה וכה משלמים, הרי אני חושב שאפשר להתחיל במסגרת תקציבית של 250 לירות. אני אומר, 'נתחיל בקטנות ואח"כ נתחיל להרחיב לכשנרחיב.

אכל להגיד, 700 לירות או לא כלום - אני חושב שצריך למצוא הכנה
לבעיה זו.

בעיית הקורסים: התקיימו קורסים מטעם
משרד הפנים, אולם הם נכסלו בגלל התנודות של האוכלוסייה. לדעתי
קשה לקיים קורסים מפני שהאנשים אינם יודעים לקרוא אותיות לטיניות.

כאחת היטיבות שהיו אצלנו, ד"ר בירן
היה ב"כ הצבע, והוא הכמיח לשתף פעולה, לגייס עתודאים, אולם לא יצא
ולא כלום מכל זה.

היו"ר א. אלטמן:
ברצוני לשאול את ב"כ הישובים: שמענו כאן
סכום של 2500 לירות בתור סכום חד פעמי:
ו-700 לירות בתור השתתפות חדשית. באיזה גבולות של תקציב אתם מוכנים?

ד"ר קלומר:
עד כמה שידרע לי, המועצות לא התחייבו
עד כה. המכתב מ-10/6 מפרט את הסכומים
שהוטלו על המועצות. (קורא את הפירוט).

576 לירות הוא הסכום לפתיחת תחנה בבית-שמש.
ו-470 לירות אם התחנה תהיה בירושלים.

היו"ר א. אלטמן:
מהו הסכום הפינימלי או המכסימלי שאתם
מוכנים להשתתף? באמור, מגן-דוד-אדם מוכן
להשתתף ב-100 לירות.

מר שמואל שרט:
לנו היה ברור שכל המועצות תשתתפה
בסכום של 70 לירות לחודש.

אברהם אפרתי:
מכסימום 200 לירות לשנה כל מועצה תוכל
לשלם פרט להרי יהודה. הסכום הכללי של
כל המועצות עם גיזור ביחד, הוא 900 לירות לשנה פלוס 1500 לירות
שנתנה מועצת הרי יהודה.

ד"ר קוט:
איננו מתקרבים להשלום מעשי. ברצוני
להסביר לבאי-כח המועצות האיזוריות:
צריך להיות ברור לכם, כי בלעדיתם לא תוכלו להפתח תחנה בבית-שמש.
מגן-דוד-אדם יקים תחנה בזמן שאתם תרצו. והוא יהיה מוכן להשתתף
בסכום של 100 לירות לחודש. מגן-דוד-אדם יהיה מוכן לעזור לכם
באם תרצו להתארגן, בהדרכה מתנדבים וכו'. אולם אתם רחוקים מהמציאות
כאשר אתם מדברים על השתתפות של 200 לירות לשנה.

שמואל שרט: לכן אנר יושבים כאן.

ד"ר קוט: לאחר ששמעתי זאת, לא אוכל להציע שום דבר.

לנו אין אינן עם משרדים ממלתיים יותר
מאשר משרד הבריאות, ואינני חושב שמשרד הבריאות צריך להגניב יותר.
בקשנו 1500 לירות ולא קבלנו. הסוכנות יתכן גם משרד הפנים דואגים
לזה, הם צריכים לחת אפטרות למועצות לחירות חיים רגילים שהם זקוקים
להם. אנו איננו מעוניינים להציע תכנית בשטח זה, ואף איננו רשאים
להגיד את למשרד הפנים או עם לסוכנות כמצד למעול; אנחנו רוצים
מהישובים לקבל כסף. אתם צריכים לגייס את הכסף במקומותיכם.
אולם אתם רחוקים מן המציאות באמרתם 200 לירות לשנה. את הישובים
בפרוודור ירושלים החזיקו 4 שנים, וזאת קשה מגן-דוד-אדם. אחרי 4
שנים - אין אפשרות להחזיק יותר.

אז לא היר מועצות.

מר אברהם אפרתי:

מר שמואל שום:
ברצוני להוסיף: הבעיה העקרית היא לא מפני שלא היתה נכונות לכך. אם אנחנו אומרים שאין באפשרותנו ואומרים ש-200 לירות הוא הסכום המכסימלי שנוכל לתת, הרי רק מפני כך, כאנו הנה על מנת לקרב את המציאות.

אני מציע שמגן-דוד-אדם יפסיק את שירותו בעיר ויהליט על המטבת השירות בספר.

היר"ר א. אלטמן:
אנו סיימנו בזה את הישיבה, ואנו נבקש להודיענו בכתב, מהו הסכום הסופי שיכול להנתן מצדכם.

הישיבה ננעלה בשעה 10.45.